

I den følgende Time sad de to Ungdomsvenner og talte sammen, mens Barbara idelig gjorde sig et Ærende ind i Stuen og i stigende Uro kresede omkring sin Herre med en svag Klynken som en skinsyg Hund.

Den lille, elegant klædte Professor sad med Tømmelfingrene i Ærmegabet og trommede med de andre Fingre paa sit høje Fuglebryst. For at adsprede Vennen fortalte han løst og fast om sine egne Oplevelser og bragte Hilsner fra fælles Bekendte, alt mens han i det skjulte gjorde sine Iagttagelser. Da Torben mistænksom spurgte ham, hvad der førte ham til Jylland paa denne Tid af Aaret, gav han en Historie til Bedste om, at han var bleven kaldt til en Patient i Aarhus.

„Du kunde forresten have svaret paa dine Venners Breve, saa havde du nu vidst mere om os allesammen, end jeg saadan i Hast kan fortælle. Mon du veed, at det snart er to Aar, siden jeg for mit Vedkommende hørte fra dig?“

Torben nikkede.

„Jamen det er absolut højst utilstedelig — som vor gamle Rektor sa'. Du har med andre Ord gaaet her og glemt baade dine Venner og Veninder.“

„Det har jeg naturligvis ikke. Men hvad skulde jeg skrive om? Jeg oplever jo ikke andet end at være syg, og det er i Længden ikke noget interessant eller opbyggeligt Emne for de raske. Jeg har villet, at I allesammen skulde tænke paa mig som paa en Afdød — for det er jeg jo i Virkeligheden. Det troede jeg ogsaa, I havde forstaaet.“

„Nej, hør nu, kære Ven! Du tager virkelig altfor tungt paa din Tilstand. Vistnok er du ikke rask, men —.“

„Anstreng dig ikke!“ afbrød Torben ham. „Jeg er kaput, du! Det har jeg længe vidst. — Og nu har vi talt nok om mig.“

Professoren tav et Øjeblik. Hvorpaa han igen gav sig til at snakke om København og fælles Bekendte. Ligesom tilfældigt nævnede han ogsaa sin Kusine, Jytte Abildgaard; men da han saae, hvordan den blotte Lyd af Navnet fik Vennen til at vende Øjnene bort som for et altfor pludseligt og voldsomt Lys, bøjede han hurtigt af og spurgte til hans Søvn og Appetit.